

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1825/2552

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายศราวุธ ประเทืองสุขพงษ์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.วิ.อ. มาตรา 19, ป.วิ.อ. มาตรา 140, ป.วิ.อ. มาตรา 120, ป.อ. มาตรา 145, ป.อ. มาตรา 337, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานกรรโชกและฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานโดยตนเอง มิได้เป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจกระทำการนั้น ที่ผู้เสียหายทั้งสองขอถอนคำร้องทุกข์ไม่ใช่ ความผิดอันยอมความได้ โดยเฉพาะความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็น เจ้าพนักงานโดยตนเองมิได้เป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจกระทำการนั้น เป็นความผิดซึ่งรัฐเท่านั้น เป็นผู้เสียหาย สิทธิฟ้องคดีของพนักงานอัยการโจทก์จึงไม่ระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) ความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน รวมทั้งในท้องที่สถานีตำรวจนครบาล ประเวศและสถานีตำรวจนครบาลห้วยหมาก กรุงเทพมหานคร พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้อง ที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 19 วรรคหนึ่ง (4) จำเลยถูกจับที่เขตบาง กะปิ กรุงเทพมหานคร พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนกรณีจับผู้ต้องหาได้แล้วเช่นนี้ จึงเป็นที่แน่ชัดว่าคือพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลห้วยหมาก ซึ่งเป็นท้องที่ที่จับได้อยู่ใน เขตอำนาจตาม ป.วิ.อ. มาตรา 19 วรรคสอง (ก) การที่ น. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาล ประเวศได้ทำการสอบสวนคดีนี้หลังจากจับจำเลยได้แล้ว น. คงเป็นพนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจ สอบสวนเท่านั้น แต่ น. มิได้เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ทั้งมิใช่กรณีที่จับผู้ต้องหายังไม่ได้ อันจะถือว่าพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจเป็น พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตาม ป.วิ.อ. มาตรา 19 วรรคสอง (ข) ได้ เมื่อ น. มิใช่ พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบซึ่งมีอำนาจสรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนเพื่อให้พนักงานอัยการพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา 140 แม้จะดำเนินการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ ก็ถือไม่ได้ว่าได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อนโดยชอบ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 120 โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 145, 337, 91, 83 ให้จำเลยคืนหรือใช้ เงินจำนวน 1,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 2 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลย มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 145, 337 วรรคแรก, 80, 83 การกระทำของจำเลย เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน กรรโชกและแสดงตนและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานโดยตนเองมิได้เป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจ กระทำการนั้นเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกรรโชกซึ่งเป็นบทที่ มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 4 ปี กระทงหนึ่ง ฐานพยายาม กรรโชก จำคุก 2 ปี 8 เดือน อีกกระทงหนึ่ง ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี 8 เดือน และ 1 ปี 9 เดือน 10 วัน ตามลำดับ รวมจำคุกจำเลยมีกำหนด 3 ปี 17 เดือน 10 วัน ให้จำเลยคืนเงินจำนวน

1,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 2 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา นางสาวพรศิริ และนางสาวเมษณี ผู้เสียหายทั้งสองขอถอนคำร้องทุกข์ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่ผู้เสียหายทั้งสองขอถอนคำร้องทุกข์นั้น ความผิดฐานกรรโชกและฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานโดยตนเองมิได้เป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจกระทำการ ไม่ใช่ความผิดอันยอมความได้ โดยเฉพาะความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานโดยตนเองมิได้เป็นเจ้าพนักงานที่มีอำนาจกระทำการเป็นความผิดซึ่งรัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย สิทธิฟ้องคดีของพนักงานอัยการโจทก์จึงไม่ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) และเห็นควรวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยเสียก่อนว่า การสอบสวนคดีนี้ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า ข้อเท็จจริงตามคำฟ้องเป็นการกระทำความผิดหลายท้องที่ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก และสถานีตำรวจนครบาลประเวศซึ่งเกิดขึ้นในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลประเวศก่อน แต่ยังไม่จับกุมจำเลยไม่ได้ ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลหัวหมากจับกุมจำเลยได้ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลหัวหมากจึงมีอำนาจสอบสวน มิใช่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลประเวศผู้สอบสวนคดีนี้ การสอบสวนจึงไม่ชอบ นอกจากนี้ ความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานกับความผิดฐานกรรโชกตามฟ้องเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน รวมทั้งในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลประเวศและสถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก กรุงเทพมหานคร พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้อง มีอำนาจสอบสวนได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 วรรคหนึ่ง (4) ฉะนั้น ร้อยตำรวจเอกนิคม พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลประเวศ ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ แต่ปรากฏว่าจำเลยถูกจับที่เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนกรณีจับผู้ต้องหาได้แล้วเช่นนี้ จึงเป็นที่แน่ชัดว่าคือพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก ซึ่งเป็นท้องที่ที่จับได้อยู่ในเขตอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 วรรคสอง (ก) การที่ ร้อยตำรวจเอกนิคมได้ทำการสอบสวนคดีนี้หลังจากจับจำเลยได้แล้ว ร้อยตำรวจเอกนิคมคงเป็นพนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจสอบสวนเท่านั้น แต่ ร้อยตำรวจเอกนิคมมิได้เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ทั้งมิใช่กรณีที่จับผู้ต้องหายังไม่ได้อันจะถือว่าพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 19 วรรคสอง (ข) ได้ เมื่อ ร้อยตำรวจเอกนิคมมิใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบซึ่งมีอำนาจสรุปสำนวนและทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนเพื่อให้พนักงานอัยการพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 แม้จะดำเนินการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ ก็ถือไม่ได้ว่าได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อนโดยชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น เมื่อวินิจฉัยเช่นนี้แล้วฎีกาของจำเลยข้ออื่นไม่จำต้องวินิจฉัยต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยพิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง.

องค์คณะ

ไพโรจน์ วายุภาพ · ธนัท วิรุบุตร · พิชัย อภิชาติอำมฤต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1825/2552>